

S. Olivieri

Éjsötét és Napvilág

Farkasverem

1.

Egy sok évvel ezelőtti legenda tartotta izgalomban a teranviai Charod városának lakóit, időről időre kedvelt, s titokzatos témaként felítve fejét a kocsmai beszélgetések során. Mindenki ismerte a történetet.

A legenda szerint egy egész boszorkány család élt a parasztok között, kilétüket sokáig titkolni tudták. Hanem egy napon a Gonosz felszólította kegyeltjeit: elérkezett az idő, s a démonemberek megkezdték átvenni az uralmat. Iszonyatos mézszárlást végeztek azon a napon, a falu főterén. Egyesek úgy mesélték, nem riadtak azok vissza még az isteni ereklyéktől sem, s egyenest a főtér templomában kezdték meg a vérontást. Amikor a királynő serege rajtaütött a pokolfajzatokon Balen Isten egyik papjának Tybálnak vezetésével, azok hirtelen eltűntek a föld színéről, mintha sohasem fordultak volna meg a faluban. A legenda úgy tartotta, egyiküket sikerült szíven löni egy nyíllal, azonban, mielőtt elégették volna porhüvelyét, nyoma veszett a holttestnek is. Eltűnt a szótlan kovácsinas, a határban magányosan élő lovasz, a világító, zöld szemű, beszédes kocsmáros segéd is... Mind összetartoztak azok. A Gonoszt, Malockot szolgálták. Soha többé nem látta őket senki, de a parasztok rettegetek, hogy egyszer még visszatérnek.

Az asszonyok abban a faluban sohasem engedték ki gyermekeiket sötétedés után, s minthogy sokkalta óvatosabbak lettek az emberek, mint voltak a tragédia előtt, megszorodtak a máglya általi kivégzések is. Majd' kétnaponta

kötöztek valami szerencsétlent a farakás tetején álló oszlophoz, mert úgy hitték, hogy bizonyosan boszorkány lehet. Az emberek vég nélkül gyanakodtak egymásra, senki sem mert idegen szemébe tekinteni. Tilos volt bizonyos szavakat is kiejteni, mint például a sötét oldal istenének, Malocknak a nevét, s az „átok” szót. Ezek szabályok voltak, melyek a városkapun, s a főtéren kiszögezve mindenki számára elolvashatóak, s betartandóak voltak.

Volt a történetnek egy minden ember elől elhallgatott része is. Egy olyan titok, melyet Isadora hercegnő még a hozzá legközelebb álló, legkedvesebb udvarhölgyével sem oszthatott meg. Ez pedig nem volt más, mint egy elátkozott, bűnös viszony. Amikor Isadora hercegnő megtudta, hogy szerelme, a később nyomát vesztett kovácsinas, Kintaro is a démonok közé tartozott, bánatában, szegyenében, s kétségbeesésében levetette magát a vártorony ablakából.

A parasztok csak találgathatták, hogy a kis úrnő hirtelen halála a boszorkányok színre lépésével lehetett-e összefüggésben.

A boszorkány család valóban megmenekült rejtélyes körülmények között a nyolc évvel ezelőtti sötét leszámolás után. Ők azonban közel sem fekete mágának köszönhetően élhették túl a babonás, istenfélő, s rettegő parasztok támadását, hanem a jó szellemek védelmének, isteni kegyelemnek. Úgy bizony. Ha a család bármely tagja beszélt volna el ugyanezeket az eseményeket, egészen máshogy hangzott volna a történet, egy egészen más nézőpontból... Ám soha, senki emberfia nem hallhatta a másik változatot, mert a család elhagyta még a környéket is, s sosem tértek vissza. Addigi életük azon a ponton örökre lezárult, s egy sokkal nyugodtabb, és boldogabb kezdődött el a számukra.

Egy messzi, elhagyatott, ember által alig-alig háborgatott vidéken telepedtek le, valahol a Tardos-hegy lábánál, ahol a

család otthonosan berendezkedett egy biztonságot, száraz s szélvédett helyet adó, tágas barlangban.

Nem érezték magukat kirekesztettnek, habár Charodba, tudták, már sohasem térhetnek vissza. Így volt ez a legjobb, távol mindentől, a hegyvidék buja erdőségeinek mélyén, s mit sem tudtak a róluk szóló, az évek folyamán szájról-szájra keringő, egyre vadabbra, s elképesztőbbre formálódó pletykákról.

Ők maguk sem hozták szóba a történeteket. Mindaz korábbi nyomorúságos és fájdalommal teli életük betetőzésének számított, s próbálták elfeledni. Nem beszéltek Kanukoról sem, a boszorkánymesterről, aki az idő tájt bukkan föl a színen, hogy a háttérből irányítsa a dolgok menetét. Végül pedig nem beszéltek családjuk halott tagjáról, Vutanról sem, akivel hosszú ideig kölcsönös gyűlölködés állt közöttük, de felsőbb akarat közbenjárásával kapcsolatuk rendeződött: megbocsátottak neki, s lélekben be is fogadták őt. Az embereknek fogalmuk sem volt arról, hogy a gyilkos hajlamú, önuralmát veszített Vutant csupán kiszabadítani szerették volna a fogságból. Akkor szólt közbe a sors egy száguldó nyíl képében... Annyira gyorsan követték egymást az események! Vutannal végül így sosem kerültek bensőségesebb viszonyba.

A család feje, legidősebb férfitagja Rastem lett, miután bátyját, Vutant elveszítették. Egy bevándorolt harcos törzs, a gartok szülötte volt félig, félig pedig teranviai, de anyja révén főként a gart vérvonal ütközött ki rajta: kreol bőre volt, fekete haja, s sötét, mandula formájú szemei. A hosszú haj a gart férfiaknál is átlagos hajviseletnek számított, s gyakran hordtak fülükön, vagy orrukon átfúrt csontékszereket. Népük mintegy háromszáz éve települt be, amikor egy hatalomra törő, véres kezű herceg, Tal Chalpak egész Murant leigázta, s a kisebb, ellenszegülő törzseket pedig száműzte az országból.

Boszorkánynak lenni mást jelentett. Nem attól függött, hogy ki, milyen népcsoportból származott, hogy milyen volt a bőre színe. A lényeg szellemükben rejlett. Szellemeik összekapcsolódtak egymással, gyökerük egy volt, akár egy hatalmas fának, melynek ágain több ezer hajtás nőtt. Nem csak a fehér boszorkányok esetében volt így, hanem a sötét oldal képviselőinek esetében is. Boszorkánynak lenni egy életfeladat volt, egy elhivatottság arra, hogy az emberek segítségére, s támogatására legyenek az életben, hiszen többet láttak a világból, mint egy átlagember. A fehérek ily módon gondolkodtak, míg a fekete boszorkányok az emberi világ romlásba döntését kívánták, miközben a mocsokban henteregve élvezték, hogy több rejlik bennük a sötétség ereje által, s az emberek csupán játékszereik az élet játszótárában.

A boszorkányok tehát nem határolódtak el az emberektől. Köztük éltek, bár kilétüket nem mindig volt helyes felfedni, mert a sötétek megtették a fehérek helyett is, amikor csak lehetőségük volt rá. Élvezték azt őket övező rettegést. Kínózták az embert, áldozatként tekintettek rá. Akár egy ragadozó vadállat, saját maguk kénye kedvének tették ki őket, vagy éppen a szó szoros értelmében az lett az illetőből: áldozat, egy sötét démon tiszteletére. Az évszázadok alatt az emberek nagy része minden boszorkányt egységesen gonosznak, s démoninak könyvelt el, s csak kevesen voltak azok, akik tudtak róla, hogy igenis létezik a fehér oldal, melyre az életüket is rábíznák. Nem egy esetben fordult elő, hogy ember boszorkánnyal lépett frigyre. Pontosán ez történt Rastemmel, aki az egyetlen olyan ember volt a családban, akiben semmiféle földöntúli képesség nem mutatkozott, illetve nem akaródzott pislákolni. Asszonya, Sybell, fehér boszorkány volt, s akárhányszor tanítgatni próbálta, csiszolni rejtett képességeit, mindannyiszor rájött, hogy nincs mit.